

- uchylenie postanowienia z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-351/11 stwierdzającego niedopuszczalność skargi;
- przekazanie sprawy Sądowi w celu umożliwienia wnoszącemu odwołanie powołania się na swoje prawa;
- obciążenie Rady kosztami postępowania na podstawie art. 69 i 73 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty:

- Siła wyższa w postaci wojny przerywająca prekluzję. Wydarzenia, z którymi wnoszący odwołanie zetknął się w od listopada 2010 r. w Wybrzeżu Kości Słoniowej, stanowią wypadek siły wyższej w rozumieniu art. 45 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z uwagi stan wojny, którego skutkiem było przerwanie terminów prekluzji w odniesieniu do aktów przyjętych wobec niego przez Radę.
- Obecny wypadek siły wyższej w postaci wojny stanowi dla wnoszącego odwołanie przeszkodę w korzystaniu z możliwości swobodnego wykonywania prawa do zaskarżenia aktów, które w sposób oczywisty naruszają prawa podstawowe.
- Prawa i wolności podstawowe są nadrzędne w stosunku do zasady pewności prawa. Przytaczając zasadę pewności prawa w celu stwierdzenia niedopuszczalności żądania wnoszącego odwołanie, Sąd naruszył jego zdaniem prawo podstawowe dostępu do sądu i praw do obrony. Wnoszący odwołanie został w ten sposób pozbawiony prawa do bycia wysłuchanym przez właściwy sąd.
- Brak możliwości powołania się wobec wnoszącego odwołanie na termin uwzględniający odległość i termin do wniesienia skargi w wypadku wojny. Na termin uwzględniający odległość i termin do wniesienia skargi nie można powołać się przeciwko osobie zamieszkującej w państwie, w którym toczy się wojna. Takie terminy mają zastosowanie jedynie w czasie pokoju i na kontynencie europejskim. Tymczasem wnoszący odwołanie przebywa na innym kontynencie i z tego powodu ściśle stosowanie art. 102 regulaminu postępowania przed Sądem w niniejszej sprawie stanowi bezsprzecznie naruszenie art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- Nadrzędność art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Art. 102 regulaminu postępowania przed Sądem niweczy wszelki obowiązek doręczenia w postaci przewidzianej w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że termin do wniesienia skargi rozpoczyna bieg od daty notyfikowania lub publikacji aktu, lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez zainteresowanego wiadomości o tym akcie. Tymczasem art. 102 regulaminu postępowania przed Sądem, w oderwaniu od tego obowiązku notyfikowania, nie bierze pod uwagę dnia, w którym skarżący rzeczywiście powziął wiadomość o akcie, ograniczając w ten literę i ducha art. 263 TFUE. Dlatego, zdaniem wnoszącego odwołanie, art. 102 podważa prawa ustanowione i chronione traktatem, który ma nadrzędną wartość prawną i do którego stosowania są zobowiązane instytucje składające się na Unię Europejską. W konsekwencji, skoro zaskarżone akty nie były notyfikowane wnoszącemu odwołanie i to z naruszeniem art. art. 263 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, termin do wniesienia skargi mógł rozpocząć bieg dopiero w chwili, gdy powziął on wiadomość o przyjętych wobec niego aktach.
- Poważne naruszenie podstawowych praw i wolności. Zasada pewności prawa, tak jak przedstawia ją przez Sąd, poważnie podważa pewność prawa jako całość, skoro na jednostki zamieszkałe poza Unią Europejską i zamieszkałe w państwie objętym wojną nakładane są sankcje, przeciwko którym nie mogą skutecznie wykonywać praw do wniesienia środka zaskarżenia, ponieważ nie wiedzą o istnieniu sankcji.
- Subsydiarnie wnoszący odwołanie żąda stwierdzenia nieważności aktów przyjętych w stosunku do niego przez Radę z powodu powagi naruszenia podstawowych praw i wolności. Skoro zaskarżone akty naruszają podstawowe wolności chronione różnymi traktatami międzynarodowymi, Trybunał powinien stwierdzić ich nieważność w zakresie w jakim ich niezgodność z prawem stoi w sprzeczności z ustalonym europejskim porządkiem i z tego powodu, że nie można powołać się przeciwko wnoszącemu odwołanie na żaden termin do wniesienia skargi ze względu na powagę naruszenia chronionych praw i wolności podstawowych.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-352/11 N'Guessan przeciwko Radzie, wniesione w dniu 21 września 2011 r. przez Affiego Pascala N'Guessana

(Sprawa C-482/11 P)

(2012/C 6/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Affi Pascal N'Guessan (przedstawiciele: adwokaci L. Bourthoumieux, J. Vergès, R. Dumas i M. Ceccaldi)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- orzeczenie, że skarga Affiego Pascala N'Guessana jest dopuszczalna;
- uchylene postanowienia z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-352/11 stwierdzającego niedopuszczalność skargi;
- przekazanie sprawy Sądowi w celu umożliwienia wnoszącemu odwołanie powołania się na swoje prawa;
- obciążenie Rady kosztami postępowania na podstawie art. 69 i 73 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty:

- Siła wyższa w postaci wojny przerywająca prekluzję. Wydarzenia, z którymi wnoszący odwołanie zetknął się w od listopada 2010 r. w Wybrzeżu Kości Słoniowej, stanowią wypadek siły wyższej w rozumieniu art. 45 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z uwagi stan wojny, którego skutkiem było przerwanie terminów prekluzji w odniesieniu do aktów przyjętych wobec niego przez Radę.
- Obecny wypadek siły wyższej w postaci wojny stanowi dla wnoszącego odwołanie przeszkodę w korzystaniu z możliwości swobodnego wykonywania prawa do zaskarżenia aktów, które w sposób oczywisty naruszają prawa podstawowe.
- Prawa i wolności podstawowe są nadrzędne w stosunku do zasady pewności prawa. Przytaczając zasadę pewności prawa w celu stwierdzenia niedopuszczalności żądania wnoszącego odwołanie, Sąd naruszył jego zdaniem prawo podstawowe dostępu do sądu i praw do obrony. Wnoszący odwołanie został w ten sposób pozbawiony prawa do bycia wysłuchanym przez właściwy sąd.
- Brak możliwości powołania się wobec wnoszącego odwołanie na termin uwzględniający odległość i termin do wniesienia skargi w wypadku wojny. Na termin uwzględniający odległość i termin do wniesienia skargi nie można powołać się przeciwko osobie zamieszkującej w państwie, w którym toczy się wojna. Takie terminy mają zastosowanie jedynie w czasie pokoju i na kontynencie europejskim. Tymczasem wnoszący odwołanie przebywa na innym kontynencie i z tego powodu ściśle stosowanie art. 102 regulaminu postępowania przed Sędem w niniejszej sprawie stanowi bezsprzecznie naruszenie art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- Nadrzędność art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Art. 102 regulaminu postępowania przed Sędem niweczy wszelki obowiązek doręczenia w postaci przewidzianej w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że termin do wniesienia skargi rozpoczyna bieg od daty notyfikowania lub publikacji aktu, lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez zainteresowanego wiadomości o tym akcie. Tymczasem art. 102 regulaminu postępowania przed Sędem, w oderwaniu od tego obowiązku notyfikowania, nie bierze pod uwagę dnia, w którym skarżący rzeczywiście powziął wiadomość o akcie, ograniczając w ten literę i ducha art. 263 TFUE. Dlatego, zdaniem wnoszącego odwołanie, art. 102 podważa prawa ustanowione i chronione traktatem, który ma nadrzędną wartość prawną i do którego stosowania są zobowiązane instytucje składające się na Unię Europejską. W konsekwencji, skoro zaskarżone akty nie były notyfikowane wnoszącemu odwołanie i to z naruszeniem art. art. 263 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, termin do wniesienia skargi mógł rozpocząć bieg dopiero w chwili, gdy powziął on wiadomość o przyjętych wobec niego aktach.
- Poważne naruszenie podstawowych praw i wolności. Zasada pewności prawa, tak jak przedstawia ją przez Sąd, poważnie podważa pewność prawa jako całość, skoro na jednostki zamieszkałe poza Unią Europejską i zamieszkałe w państwie objętym wojną nakładane są sankcje, przeciwko którym nie mogą skutecznie wykonywać praw do wniesienia środka zaskarżenia, ponieważ nie wiedzą o istnieniu sankcji.
- Subsidiarnie wnoszący odwołanie żąda stwierdzenia nieważności aktów przyjętych w stosunku do niego przez Radę z powodu powagi naruszenia podstawowych praw i wolności. Skoro zaskarżone akty naruszają podstawowe wolności chronione różnymi traktatami międzynarodowymi, Trybunał powinien stwierdzić ich nieważność w zakresie w jakim ich niezgodność z prawem stoi w sprzeczności z ustalonym europejskim porządkiem i z tego powodu, że nie można powołać się przeciwko wnoszącemu odwołanie na żaden termin do wniesienia skargi ze względu na powagę naruszenia chronionych praw i wolności podstawowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 17 października 2011 r. — SIA „Mednis” przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-525/11)

(2012/C 6/08)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts